

KYYHKYNNEN

3 / 2002

SEURAKUNTA

PÄÄKIRJOITUS

Teologia ja seurakunta

Kuluneena kesänä moni teologian opiskelija otti jälleen tuntumaa työhön seurakunnassa. Työn kautta moni törmäsi kuiluun teologisen tiedekunnan teoreettisen opetuksen ja seurakunnan käytännönläheisen elämän välillä. Millaisia eväitä teologinen tiedekunta tarjoaa seurakunnan tuleville kaitsijoille?

Tässä lehdessä haastateltu ekumeniikan dosentti Sammeli Juntunen nostaa esiin kirjassaan "Kestääkö kirkon kivijalka?" keskeisiä kysymyksiä yliopistoteologiasta, kirkosta sekä näiden keskinäisestä suhteesta. Kirkko, joka sanatarkasti merkitsee Jumalan omaa, Herralle kuuluvaa, perustaa koko olemassaolonsa suhteeseen Herraan. Yliopistoteologia sen sijaan perustaa olemassaolonsa vapauteen Herrasta ja herroista.

Kirkon muodostaa seurakunta, eli ruumis, jonka päänä tulisi olla Kristus. Raamattu puhuu seurakunnasta ruumiina, mutta monen nykyisen seurakunnan

tärkeimmät kokoontumiset, eli jumalanpalvelukset, muistuttavat enemmän runneltuja ruumiin osia - yksittäisiä yksilöitä ilman yhteisöä. Henkilö voi tulla jumalanpalvelukseen ja lähteä sieltä kohtaamatta ketään. Seurakunnan ei kuitenkaan tulisi olla ainoastaan joukko yksilöitä vaan Sanan ja sakramenttien ympärille kokoontuva yhteisö, jossa jokaisella on oma paikkansa ja tehtävänsä. Yksittäinen ruumiinjäsen ilman muita ruumiinosia ei muodosta ruumista.

Syy seurakunnan ruumiin rikkinaisyyteen ei ehkä ole itse ruumissa vaan puuttumisessa. Jos kansa ja sen mielipiteet korvaavat Kristuksen seurakunnan päänä, ovat seuraukset väistämättömiä. Jos kirkon lähtökohtana on vain sen jäsenistä käsin nousevat tarpeet, seurakunnasta muodostuu yhteiskunnallinen palvelulaitos, jonka tehtävänä on tarjota asiakkaalleen uskonnollisia seremonioita, huviretkiä ja taiteellisia elämyksiä. Sa-

malla kirkon edustama sanoma latistuu ihmiskeskeiseksi tunnehöpinäksi. Pohditaan ennemmin sitä millainen on minun jumalakuvani kuin millainen on itse Jumala.

Ilman kirkasta ja selkeää teologiaa seurakunta on tuuliajolla. Toisaalta ilman yhteyttä seurakuntaan ja sen käytännönelämään teologinen tutkimus on ilman pohjaa. Vain sitoutumalla seurakunnan päähän, eli Kristukseen ja siitä nousevaan uskoon luodaan perusta teologialle. Teologian ja seurakunnan suhde tulisi siksi olla erottamaton.

MIIKA
AUVINEN

Uupumus

Teologian opiskelija saattaa olla kyvytön erottamaan lakia ja evankeliumia. Hän ei ehkä osaa erottaa opiskelua ja vapaa-aikaan vahingoittaen näin hyvinvointiaan. Jotkut osaavat ja lepäävät. Toiset yrittävät koko ajan puurttaa jotain. Seurakunnassa asiat eivät ole paremmin. Kirkon tiedotuskeskuksessa on tutkittu kirkon työolobarometriä. Yhdeksi työntekijöiden ongelmaksi todetaan vapaa-aika. Viikonloppu- ja iltatyö pirstovat vapaa-aikaa ja seurauksena on monenlaista väsymistä.

Työntekijöiden uupumus on otettava vakavasti. Yhdeltä suunnalta se uhkaa työn laatua. Työ seurakunnassa on usein enemmän suunnittelua kuin varsinaista tekemistä, joten väsyneiden työntekijöi-

den nuorteniltojen ja saarnojen laatu ei kurkota taivaaseen. Toiseksi uupumus uhkaa jatkuvuutta. Jatkuvuus on yksi kirkon voimavara. Sen tärkeyden huomaa vasta, kun se on poissa. Jos työntekijät uupuvat ja joutuvat sairaalomallesi tai lähtevät virkavapaalle, haittaa se työtä ja seurakuntaa. Muutaman kuukauden sijaisuus tuottaa päänvaivaa moneksi kuukaudeksi. On löydettävä sijainen, sitten perehdytettävä hänet työhön, jos jostain löytyy kelvollinen perehdyttävä. Jos käy hyvin, sijainen tekee työnsä, mutta sijaisen lähdettyä varsinainen työntekijä jää ihmettelemään mitä sijainen on tehnyt. Vaikka sijaisella yritettäisiin paikata vakinaista työntekijää, uhkana on työn katkeaminen. Joten kuten

saadaan pidettyä hartaudet ja ovet auki, mutta jatkuvuus puuttuu ja moni asia joudutaan aloittamaan alusta, jos työ pääsee katkeamaan.

Vähemmän on enemmän. Ei maksa vaivaa ajaa työntekijöitä loppuun sekäettä-periaatteella, koska se vaihtuu helposti sanapariksi ei-eikä.

SAKARI HOSIKE

Sisällysluettelo

2 Pääkirjoitukset

4-5 Päähaastattelu:

Sammeli Juntunen: "Kestääkö kirkon kivijalka?"

6-7 Haastattelu:

Mies myrskyn keskellä, Valkealan kirkkoherra Petri Hiltunen

8 Kolikon toinen puoli: Valkealasta eronnut Minna Tanska

9 Lehtileikkeitä

Gallup

10 Joensuun yliopisto esittäytyy

11 Hartaus

Kyyhkynen 100 vuotta sitten

12-13 Fuksigallup

Millainen on hyvä tenttivastaus?

14 A7:lla tapahtuu

14-15 Uupuminen ja jaksaminen

16 Navi-projekti ja "Riski mies"

17 Priscilla etsii naisteologin profiilia

18 Kolumni: opiskelijaseurakunta

19 Papinpäiväkirja

Vanha jäärä

21 Mieliteet

Vastine

22-23 Tyt:n sivut

TYT pilvessä

Puheenjohtajalta: Aika juhliä?

Tervetuloa sorvin ääreen

24 Mökö ja perjantai

PÄIVÄN SANAT

"Seurakunta kuunteli ja noudatti uskollisesti apostolien opetusta. Uskovat elivät keskinäisessä yhteydessä, mursivat yhdessä leipää ja rukoilivat. Pelko levisi ihmisten keskuuteen, ja apostolien käten kautta tapahtui monia ihmeitä ja tunnustekoja. Uskovat pysyttelivät yhdessä, ja kaikki oli heille yhteistä. He myivät talonsa ja tavaransa, ja rahoista jaettiin kaikille sen mukaan kuin kukin tarvitsi. Joka päivä he uskollisesti koontuivat temppeliin, ja kodeissaan he yhdessä mursivat leipää ja aterioivat riemullisin ja vilpittömin mielin. He ylistivät Jumalaa ja olivat koko kansan suosiossa, ja päivä päivältä Herra liitti heidän joukkoonsa niitä jotka pelastuivat." Apt 2: 42-47

KYYHKYNEN

Teologian Ylioppilaiden
Tiedekuntayhdistyksen julkaisu
150. vuosikerta

<http://www.helsinki.fi/jarj/tyt-tyt-kyyhkynen@helsinki.fi>

Päätoimittaja

Miika Auvinen

tyt-kyyhkynen@helsinki.fi

Taiteija

Tommi Hakkari

tyt-kyyhkynen@helsinki.fi

Piirtäjä

Ulla Oinonen

Ilmoitusmyyjä

Jari Pulkkinen

jari.a.pulkkinen@helsinki.fi

ISSN 0356-2247 Painettu

ISSN 1458-414X Verkkolehti

Toimittajat

Sakari Hosike

Eino Liimatta

Karoliina Oksanen

Minna Partanen

Tellervo Uljas

Jenny Vainio

Ronja Venesperiä

Vinjetit

Linda Turkki

Valokuvaaja

James Cox

Kannen kuva:

James Cox

Ilmoitushinnat

1/1 sivua 320 euroa

1/2 sivua 170 euroa

1/3 sivua 118 euroa

1/4 sivua 85 euroa

1/8 sivua 50 euroa

Painos

2000 kappaletta

Painopaikka

Suupohjan kirjapaino,
Kristiinankaupunki

Vuosikerta 10 euroa

Tilaukset p. (09) 631 591

Toimituksen osoite

TYT / Kyyhkynen

PL 33

00014 Helsingin yliopisto

Sosiologiasta soveltavaan teologiaan

Sammeli Juntunen

Ekumeniikan dosentti Samuli Juntunen pohtii kriittiseen ja analyyttiseen sävyyn kirkkomme kuvioita jokin aika sitten julkaistussa teoksessaan “Horjuuko kirkon kivijalka”. Luonnollisesti kirjassa puhutaan myös teologiasta ja teologiasta tiedekunnastakin.

Palataan ensin siihen, miten kirja sai alkunsa. Samuli kirjoitti kolme artikkelia Kirjapajan julkaisemaan Johdatus Lutherin teologiaan- kirjaan. Tässä yhteydessä Kirjapajan teologisten kirjojen kustannustoimittaja kysyi, josko Samuli voisi kirjoittaa pamfletin otsikolla “Suomen kirkon tila ja tulevaisuus”.

- He olivat ilmeisesti havainneet, että olin kirjoitellut kriittisiä juttuja Kotimaahan ja Teologiseen Aikakauskirjaan. Mietin asiaa yön yli ja suostuin, sillä huomasin, että olin miettinyt otsikkoon liittyviä asioita jo kauan, Samuli sanoo.

Kirkko tarvitsee lisää uskallusta

Niin, mennäänpä heti aluksi Sammelín ajatuksiin teologisesta tutkimuksesta. Hänen mielestään se on yliopistolla ainakin systemaattisen teologian osalta ihan hyvää ja perusteellista. Puutteena on Sammelín mielestä sen sijaan se, että kirkolla itsellään ei ole mitään sellaista instanssia, joka ottaisi teologisen tiedekunnan tekemästä tutkimuksesta kirkon kannalta olennaisen ja soveltaisi sitä uskon kysymyksiin. Toisaalta tällainen soveltava työ puuttuu myös tiedekunnasta.

- Kaikesta mahdollisesta uskonnollisuuteen liittyvästä tehdään kyllä sosiologisia kyselytutkimuksia, ja varmaankin tarkkoja ja hyviä sellaisia. Mutta kuka tekee kirkon ja sen työntekijöiden ja yksinkertaisten jäsenten käyttöön soveltuvaa varsinaista teologiaa nimenomaan teologian ydinkysymyksistä itsestään, eikä suomalaisten ajatuksista uskonnosta? Mielestäni sellaista ei kirkossa eikä yliopistossa juuri ole, Sammeli pohtii.

Sammelín mukaan kirkolla pitäisi olla vahvempi julkinen teologinen itseymmärrys. Sen pitäisi kokonaiskirkkona uskaltaa olla omissa ja sekulaareissa medioissa sitä, mitä se Uuden testamentin mukaan onkin; Kristuksen ruumis ja Pyhän Hengen temppeli.

- Kirkon pitäisi ymmärtää rohkeammin itsensä sen varsinaisesta teologisesta päämäärästä eli Jumalan armotalouden hoidosta käsin. Siihen kuuluvat evankeliumi ja sakramentit. Kokonaiskirkon on uskallettava olla julkinen koko Suomen ja tietysti lopulta koko maailman kattava ihmisyyhteisö, joka on olemassa tätä päämäärää varten. Tuntuu siltä, että teologinen, uskon oma selitysmalli ja maailmantulkinta kelpaa kohta enää privaattisti, jokaisen ”uskovaisen” omassa sydämessä.

Armotalouden kohde

Sammelín mukaan yliopistossa teologian yhteisö ja päämäärä on ihan toinen kuin kirkossa.

- Mielestäni kirkko ei tajua tätä, vaan olettaa naiivisti, että yliopistoteologia sellaisenaan palvelee kirkkoa ja sen jäseniä. Mutta pitää olla tosi oppinut ja fiksu, että osaa löytää yliopiston teologiasta sen, mikä palvelee kirkkoa ja ”ruokkii” kirkon Herran ”karitsoita”.

Sammelín mielestä tällaisia teologeja on Suomessa melko vähän. Heistäkin suurin osa on kiireisiä ei-teologisissa tehtävissään. Siksi he eivät ehdi pohtia käytännön ja teorian yhdistämistä teologiassa.

Sammeli määrittelee myös oikean kirkollisen teologin; tämä suostuu itse olemaan armotalouden kohde.

- Silloin teologi saa jonkin kokonaisuuden, jonka osiksi ja jota palvelemaan hän voi jäsentää yliopistollisen teologian ja kaiken muunkin inhimillisen tietämyksen.

Teologia on Sammelín mielestä eräs kirkon toiminto, jonka avulla Jumalan Henki auttaa kirkkoa ymmärtämään muun muassa sitä, kuinka evankeliumin pelastava totuus suhtautuu muihin totuuksiin.

- Niitä ovat muun muassa etiikka, sosiologia, politiikka ja psykologia. Kirkolla on Jumalan armotaloudessa se kokonaistodellisuus, jonka aspekteiksi edellä mainitut osatodetukset jäsenyivät.

Lopuksi Sammeli toteaa, että hänen omien sanojensa mukaan ehkä turhanakin hurskailta kuulostavat –ajatuksensa eivät suinkaan ole yksin hänen.

- Kirjoittaessani pamflettiani en vielä ollut kunnolla tutustunut amerikkalaiseen postliberalistiseen teologiaan. Kesällä luin paljon keskustelua herättäneen artikkelikokoelman ”Knowing the Triune God. The Works of the Spirit in the Practices of the Church” (ed. Buckley & Yeago, Cambridge 2001) sekä Reinhard Hütterin

”Suffering Divine Things. Theology as Church Practice” (Cambridge 2000). Niitä voisi pitää teoreettisena perusteluna sille, etten pamfletissani ihan hassuja väitä.

TEKSTI JA KUVA JUHANA UNKURI

Sammeli kertoo ajatelleensa, että ehdotettu otsikko on kenelle tahansa liian laaja ja typerän kunnianhimoinen. Tämän hän ilmaisi myös kustantamon edustajille, mutta alkoi kirjoittaa kirjaa kaikesta huolimatta. Kustannustoimitaja keksi sille myyvän nimen. Loppu onkin lähihistoriaa

- Olen ollut ärsyynytynyt siitä, miten löysiä teologisia väitteitä Suomen kirkollisissa piireissä voi julkisuudessa esittää, ilman että kukaan siihen kunnolla puuttuu. Halusin puuttua asiaan omalta osaltani ja tällainen kirja syntyi, Sammeli valottaa kirjansa taustaa.

Mies myrskyn keskellä

Valkealan kirkkoherra Petri Hiltunen nousi kuluneena kesänä otsikoihin kun seurakunnan toinen naispappi, Eeva-Liisa Virkkunen, siirtyi jo aikaisemmin eronneen Minna Tanskan tavoin muualle. Asiasta nousi kohu, joka ylitti valtakunnallisen median uutiskynnyksen. Valkealan kirkkoherrasta tuli koko kansan silmätikku.

Edessäni istuvan korrektin ja maltillisen oloisen miehen on vaikeaa uskoa saaneen aikaan niin valtavaa kohua. Hiltunen itse pitääkin syntyneitä melua ylimitoitettuna.

- Kesän lehtikirjoittelut ovat olleet äärimmäisen kuluttavaa. On ollut voimaton olo, kun ihmiset nimettöminä ”ampuvat puskasta” mitä pöyristyttävimpiä syytöksiä. Kirjoittelu on antanut masentavan kuvan suomalaisesta keskustelukulttuurista, ihmisten kristillisestä tietämyksestä sekä suvaitsemattomuudesta erilailla ajattelevia kohtaan, aviomies ja neljän lapsen isä huokaisee.

Eniten häntä hämmentävät kesän aikana satamäärin julkisessa mediassa ilmenneet valheelliset väitteet.

- On muuan muassa annettu se kuva, että naispappiemme lähdön synnä oli ainoastaan minun virkakäsitykseni ja, että heiltä olisi kielletty virantoimittaminen kokonaan. Lisäksi minua on syytetty jättölevän seurakuntalaisia mustiin ja valkeisiin. Kaikki tämä on silkkaa pötyä!

Seurakunnan perustana evankeliumi

Kirkkoherrana Hiltunen on pahoillaan kohun aiheuttamasta hajaannuksesta Valkealan seurakunnassa. Kolmetoista vuotta pastorina työskennellyt ja väitöskirjansa lasten ehtoollisesta tehnyt Hiltunen on joutunut pohtimaan paljon seurakunnan olemusta ja paimenen roolia.

- Mielestäni kirkkoherran tärkein tehtävä, kuten johtajan yleensä, on pitää

”firman visio” selkeänä. Ilman selkeää evankeliumin esillä pitämistä seurakunta menettää olemuksensa. Koko seurakunnan toiminta tulisi pohjautua armonlahjojen toimintaan – siis Pyhän Hengen työhön. Mielestäni toimiva seurakunta on sellainen, jossa kaikki kastetut uskovat löytävät sen paikan, jonka Jumala on heille tarkoittanut. Siksi kannatan lämpimästi maallikoiden pitämistä työntekijöiden rinnalla täysivaltaisina työtovereina, Hiltunen toteaa.

Hakeminen Valkealan seurakunnan kirkkoherraksi vuosi sitten oli Petri Hiltuselle luonnollinen valinta.

- Olen viettänyt Valkealassa omassa saaressamme kaikki lapsuuden kesäni ja seurakunta oli monin tavoin hyvä ja sopivan haastava, hän kuvailee. Vaalihaastatteluissa Hiltunen toi selkeästi esille, ettei hän tee yhteistyötä naispappien kanssa jumalanpalvelustilanteessa, koska naispappeudelle ei ole raamatullisia perusteita. Hän ajatteli, että työt useamman papin seurakunnassa on mahdollista järjestellä niin, ettei ongelmia tule. Hiltusen mielestä järjestelyistä ei ongelmia tullutkaan. Työt jaettiin tasapuolisesti ja kaikki sujui rauhallisesti, kunnes pastori Eeva-Liisa Virkkunen siirtyi Valkealasta Kittilään. Lehdistö tarttui tilanteeseen ja keskustelu eteni piispoille asti.

Kyseessä raamattukysymys

Naisteologiyhdistys on ehtinyt leimata Hiltusen toiminnan syrjinnäksi ja tasa-arvon loukkaukseksi. Hiltusen mielestä koko kysymyksenasettelu on väärä.

- Jos naispappeus olisi tasa-arvokysymys, olisin ensimmäisenä kannattamassa sitä. Se on kuitenkin mitä syvimmin raamattukysymys. Raamatussa meille on kerrottu Jumalan luomisjärjestys ja siihen perustuvat eri tehtävät perheessä ja seurakunnassa, Hiltunen toteaa. Hän korostaa arvostavansa naispappeja tasavertoisina ihmisinä kuten muitakin.

- Arvostan naispappien koulutusta, uskoa sekä asiantuntemusta, mutta pidän kirkon naispappeutta koskevaa päätöstä vääränä, sillä Raamattu yksiselitteisesti osoittaa, että seurakunnan kaitsijan tulee olla mies.

Hiltusen mielestä koko naispappeuskeskustelu ilmentää vain jäävuoren huippua, jonka alla piilee vakava raamatukriisi.

- On arveluttavaa, jos kirkko lähtee raamatuntulkinnissaan aivan uusille urille. Samallahan väitetään, että kirkko on aina ennen ollut väärässä. Jos kirkkojärjestys nähdään Raamatussa vain aikasidonnaisena järjestelykysymyksenä, silloin on turha hakea Raamatusta mitään

muutakaan tukea nykyajan seurakunnille. Nykyaikaisuuteen vetoamalla voidaan samalla karsia Raamatusta pois inhottava ajatus sovituskuolemasta, mystinen oppi ehtoollisesta ja kasteesta sekä ylläluonnolliset käsitykset ylösnousemisesta ja taivaasta, Hiltunen luettelee.

Hän painottaa, etteivät ihmisten tekemät demokraattiset päätökset muuta Raamattua.

- Joissakin asioissa demokratia on toki paikallaan. Opillisissa ja eettisissä asioissa demokraattisesta päätöksenteosta on usein karkeit seurauksia. Eihän sananjulistaja voi lopettaa puhumista kadotuksesta, vaikka 75% kirkon jäsenistä ei hyväksykään helvetin olemassaoloa. Myöskään kirkolliskokous ei voi kävellä Raamatun yli.

Hiltunen viittaa vastauksissaan toistuvasti Raamattuun, mutta mitä Raamattu sitten merkitsee hänelle itselleen?

- Raamattu on minulle yksiselitteisesti Jumalan sanaa. Sitä olisi syytä lukea aluksi riveiltä, eikä pyrkiä tunkemaan omia ajatuksia rivien väliin. Kaiken lähtökohta on Raamatun säännöllinen lu-

keminen omaksi sielun ravinnoksi.

Näivettykö kansankirkko?

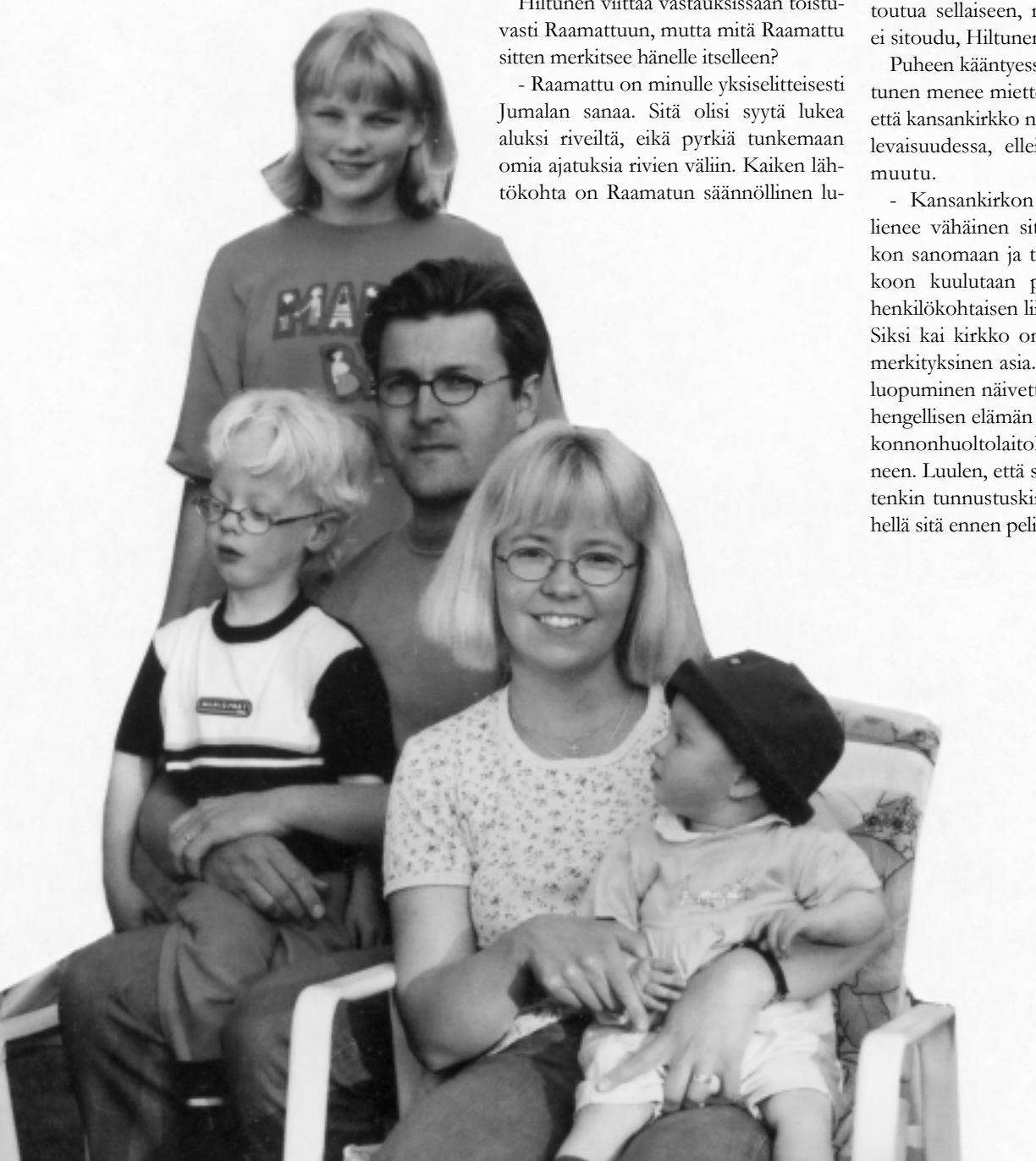
Syntynyt tilanne on poikunut ehdotuksen, jonka mukaan naispappeuden vastustaminen olisi este kirkkoherran virkaan. Niin kutsutun ”Lapuan mallin” mukaan kirkkoherraksi hakevan olisi ensin oltava ”kuulusteltavana” tuomiokapitulissa, ennen vaaleja. Hiltunen pitää tällaista toimintaa arveluttavana.

- Kirkkoherran valitseminen on yksiselitteisesti seurakunnan tehtävä. Kapitulien ei tulisi lähteä ennakkokarsintaan vaan luottaa seurakuntien harkintakykyyn. Eihän kirkkoherra voi millään sitoutua sellaiseen, mihin Raamattukaan ei sitoudu, Hiltunen toteaa.

Puheen kääntyessä tulevaisuuteen Hiltunen menee miettimään. Hän epäilee, että kansankirkko nykyisellään kuolee tulevaisuudessa, ellei suunta radikaalisti muutu.

- Kansankirkon ongelman ytimenä lienee vähäinen sitoutuminen itse kirkon sanomaan ja tunnustukseen. Kirkkoon kuulutaan pitkän perinteen, ei henkilökohtaisen liittymisen perusteella. Siksi kai kirkko on monille niin vähämerkityksinen asia. Samalla Raamatusta luopuminen näivettää sisältäpäin kirkon hengellisen elämän ja tekee siitä vain uskonnonhuoltolaitoksen seremonioineen. Luulen, että sitä ennen syntyy kuitenkin tunnustuskirkko, ellei Jumala vihellä sitä ennen peliä poikki.

MIIKA AUVINEN

“Toivon, että syrjintä kielletään”, toteaa Valkealasta eronnut pastori Minna Tanska.

Milloin ja miksi lähdit Valkealan seurakunnasta?

Lähdin heti, kun selvisi, että Hiltunen tulee kirkkoherraksi. En voinut kuvitellaan tekeväni töitä henkilön alaisuudessa, joka ei hyväksy virkaani.

Kerrot itse myös vastustaneesi aikaisemmin naispappeutta. Mikä sai sinut muuttamaan kantaasi?

Olin oppinut ajattelemaan, että jos kannattaa naispappeutta, on epäraamatullinen. Näinhän monet vastustajat ajattelevat. Nyt tunnen tuon propagandistisen tavan millä naispappeuden vastustusta ajetaan.

Hiltusen mukaan eri virkanäkemyksen omaavien työntekijöiden on mahdollista toimia samassa seurakunnassa, jos vain kunnioitusta ja hyvää tahtoa riittää. Mitä mieltä olet tästä?

Hän rajaa yhteistyön. Hiltunen voi tehdä yhteistyötä tilanteissa, joissa nainen ei esiinny varsinaisesti papin roolissa. Minusta piispa on linjannut asian hyvin: Jumalanpalvelus on väärä paikka boikotoinnille.

Oletko tyytyväinen piispojen toimenpiteisiin tässä tilanteessa?

Odotan mielenkiinnolla mitä asialle tapahtuu. Toivon, että tällainen syrjintä kirkossa kielletään. Nyt vasta ensimmäinen valitus on käsiteltävänä

tuomiokapitulissa, joten koko keskustelu on vasta alkutekijöissään. Minusta on hienoa, että piispat ovat voimakkaasti ojentaneet Petri Hiltusta ja osoittaneet, että naispappeuden hyväksymisen yhteydessä annettu ponsi ei oikeuta syrjintään.

Miten suhtaudut tulevaisuuteen?

Olen juuri aloittanut työt Kuusankosken seurakunnan pastorina. Minulla on toiveikas mieli. Haluan korostaa, että kirkko on mielestäni hieno työpaikka. Valkealan kaltaiset ongelmat ovat vain pieni marginaali-ilmiö kirkossa, joka muuten toimii loistavalla tavalla. Toivon, että kirkon selkeä linja ulottuu kaikkiin seurakuntiin, jotta syrjintä saadaan estetyksi.

Miten suhtaudut niihin, jotka kokevat tulleen ajetuiksi syrjään kirkosta koska vastustavat naispappeutta?

Vähän sama asia kuin menisin itse ortodoksiseen kirkkoon ruikuttamaan, että haluan papiksi. Rauhanomainen rinnakkaiselo ei onnistu jos sanellaan mitä saa tehdä. Se on rankkaa, että pieni vähemmistö sanelee kirkon asioita. Keskustelussa on mielestäni oireellista se, että vastustajat viittaavat omatunnon syihin. Toimintaperiaatteet ja säännöt ovat samat kaikille. Kirkko on valinnut kantansa; kuten arkkipiispa on

sanonut, kirkolla ei ole tässä asiassa kahden näkemystä.

Alussa naispappeuden vastustajille on haluttu antaa aikaa sopeutua tilanteeseen. Moni vastustaja onkin sopeutunut ja suostunut yhteistyöhön. Tottakai myös vastustajat saavat olla kirkossa töissä, mutta boikotoinnille on tultava loppu. Voisinhan minäkin sanoa, etten pidä jostain henkilöstä, enkä siksi halua työskennellä tämän kanssa, mutta en minä voi sen perusteella olla tekemättä yhteistyötä.

Mitä haluat sanoa teologian opiskelijoille?

Hienoa, että tästä asiasta käydään nyt keskustelua, jotta tuleva sukupolvi voisi elää selkeässä tilanteessa. Toivon, ettei kukaan naispappeutta vastustava lähtisi niin laput silmillä opiskelemaan teologiaa, että olettaisi, että hänelle on paikka pedattuna kirkossa.

MIIKA AUVINEN

Minnasta julkaistiin haastattelu ylioppilaslehdessä:

http://www.ylioppilaslehti.helsinki.fi/020906/juttu_se.html

1. Käytkö seurakunnassa?

2. Miksi/miksi et?

Kirkko jumissa

Kiistalle naispappeudesta ei näy Suomen kirkossa loppua, ja saman luokan vääntö on tiedossa myös suhtautumisesta homoihin. Osapuolet syyttävät toisiaan Raamatun virheellisestä tulkinnasta. Taustalla kansan vähittäinen vieraantuminen kirkosta etenee. (Kaleva 14.9.2002)

Metropoliitta Johannes :

“Naispappeus estää kirkkojen yhtymisen”

Naispappeus ei ole Suomen luterilaisen kirkon sisäinen asia. Se on globaalinen kysymys, joka on yksi kirkkojen yhtymisen este. (Kansan uutiset 10.9.2002)

Valkealan seurakunnasta kantelu ja tutkimuspyyntö tuomiokapituliin

Osa kirkkovaltuuston jäsenistä vaatii kirkkoherran irtisanomista tai siirtämistä muihin tehtäviin. (Kouvola Sanomat 10.9.2002)

Naispappeusponnosta kiistellään jälleen

Kirkkohallituksen juristin Matti Halttusen mukaan ponteen vedoten ei voi kieltäytyä yhteistyöstä naispapin kanssa. Juridista merkitystä ponnella ei ole. (Etelä-Saimaa 3.9.2002)

Valkealan kirkkoherra uskoo kirkon repeämisen olevan lähellä

Petri Hiltunen ei aio erota virastaan eikä luopua kannastaan naispappeuteen. (Etelä-Suomen Sanomat 1.9.2002)

Papisto naisvaltaistuu väistämättä

Papeiksi vihitään jo enemmän naisia kuin miehiä. Naisten osuus evankelis-luterilaisen kirkon papeista on jo 25 prosenttia. (Kaleva 20.8.2002)

“Naispappeuden vastustajiakin pitää suvaita”

“Kirkossa on tehty viisaasti, ettei ole ryhdytty jyrkkiin rintamamuodostuksiin” sanoo 70-vuotissyntymäpäivähaastattelussaan Kuopion hiippakunnan emerituspiispa Matti Sihvonon. “On annettava toimintavapaus myös niille, joilla on erilainen kanta. Ristiriidat voidaan välttää, eikä Valkealan tapauksesta kannata tehdä yleisiä johtopäätöksiä.” (Savon Sanomat 2.8.2002)

Lisää lehtileikkeitä:

<http://www.evli.fi/kkh/kt/saksitut/2002/>

Johannes Wahl

HAASTATTELUT TAPANI SAARINEN
KUVAT JAMES COX

1. Saksassa käyn kirkossa jumalanpalveluksessa joka sunnuntai.
2. Vaikea selittää. Tapaan monia hyviä tuttuja siellä. Sunnuntain jumalanpalveluksesta saa voimaa arkeen.

Katri Viitanieni

1. Käyn seurakunnassa jumalanpalveluksissa. Sen lisäksi otan osaa Herännäisnuorten toimintaan ja käyn Körtti -piireissä.
2. Körttiseurat ovat hengenperintöä jonka olen saanut. Se on luonnollinen tapa olla hengellisessä yhteydessä muihin ihmisiin, itseensä ja ylöspäin.

Maria Martikainen

1. Kyllä käyn.
2. Koska siellä on jumalanpalvelus.

Henkka

1. Jossain määrin. Aina kun kerkeän.
2. Hengellisen yhteyden takia

Markus Katiska

1. Kyllä.
2. Aktiivisuutta seurakunnan suuntaan on monenlaista. Koska olen juuri muuttanut, ei toiminta ole vielä kovin tuttua. Opiskelu ja muuhun hengelliseen toimintaan osallistuminen rajoittavat myös osaltaan srk:n toimintaan käytettävää aikaa.

Toimin aktiivisesti Hämeenkylässä kirkon kamarikuorossa. Seurakunta on hyvä paikka tehdä työtä ja mukana olo antaa virikkeitä muullekin toiminnalle seurakunnassa.

Laitoksen johtaja

Paavo Kettunen

Miten onnistuu kahden eri perinteen, ortodoksisen ja luterilaisen, yhteiselo Joensuun yliopiston teologisessa tiedekunnassa? Läntisen puolen johtaja Paavo Kettunen ei näe laitosten välillä ristiriitaa, ennemminkin positiivisen haasteen ekumenian eteenpäin viemiselle.

Jo 1980-luvun alusta ortodoksinen kirkko halusi pappiskoulutuksensa yliopistotasoiseksi. Toive toteutui vuonna 1988, kun Suomen ortodoksinen pappiseminaari lakkautettiin Kuopiossa ja koulutus siirrettiin Joensuun yliopistoon. Viisi vuotta myöhemmin aloitettiin myös läntinen koulutusohjelma, joka tämän vuoden alusta sai oman laitoksensa Paavo Kettusen luotsaamana.

Ahdas portti

Joensuun teologisessa tiedekunnassa oli viime talvena kummallakin laitoksella vähän yli toista sataa opiskelijaa. Yhteensä tiedekuntaan otetaan opiskelijoita vuosittain reilut 50. Läntinen puoli on tästä syksystä alkaen kasvanut suuremmaksi lisättyjen aloituspaikkojen myötä. Paavo Kettunen näkee kiinnostuksen teologiaan lisääntyvän.

- Hakijoita tiedekuntaan oli vähän vajaa 200. Teologia on ollut yksi kiinnosta-

Joensuussa teologi oppii ekumeniaa ja käytäntöä

vimmista aloista Joensuussa. Tähän ei tosin ole välttämättä niin helppo päästä kuin luulisi. Viime vuonna n. 20% eli joka viides pääsi sisään, kun taas Helsingissä vastaava määrä on joka kolmas, Kettunen miettii.

Opiskelijoita Joensuuhun tulee melko laajalti eri puolilta Suomea, Helsinkiä lukuunottamatta.

- Viime syksynä tein gallupin uusilta opiskelijoilta heidän kotipaikkakunnistaan. Suurin osa tuli Väli-Suomesta. Pääkaupunkiseudulta ei ollut kukaan, jolloin eteläisimmiksi kaupungeiksi jäivät Tampere ja Imatra. Siitä sitten ylöspäin löytyi opiskelijoita aina Rovaniemelle saakka. Jos otetaan mukaan myös jatko-opiskelijat, on heitä myös eteläisimmästä Suomesta, Kettunen tarkentaa.

Jotain vanhaa, jotain uutta

Joensuun teologisen tiedekunnan opin-
torakenne noudattaa hyvin pitkälle Helsingin mallia.

- Se oli jo heti alusta alkaen tietoinen ratkaisu. Pyrkimyksenämme on ollut mahdollistaa opiskelupaikan vaihtaminen kesken tutkinnon, jolloin opintosuoritusten tulee vastata toisiaan. Tulevaisuudessa olisi hyvä, jos opiskelija voisi valita tiettyjä opintoja kiinnostuksensa mukaan kummastakin tiedekunnasta, Kettunen visioi.

Pieniä eroja opetuksesta kuitenkin löytyy.

- Ehkä huomattavin ero on soveltavien opintojen kohdalla. Joensuussa ne suoritetaan työssä oppimisen periaatetta noudattaen paikallisseurakunnissa Kuopiossa tai Joensuussa. Tämän 9 viikon opettajien ohjaaman harjoittelun toivotaan laajenevan suoritettavaksi myös Jyväskylässä, Kettunen sanoo.

- Vielä toisena eroavaisuutena näkyy patristiikan korostuminen. Sen lisäksi oman värinsä ilmapiiriin tietysti luo läheinen vuorovaikutus ortodoksisen laitoksen kanssa.

Törmäyskurssilla vai samassa veneessä?

Paavo Kettunen mieltää kahden eri perinteen edustamien laitosten yhteistyön suurena mahdollisuutena ekumenian edistämiseksi.

- On siinä tietysti oma vaaransakin, jos yhteistyö ei jostain syystä toimisi-
kaan. Mutta

tilanne on mielestäni nyt mitä edullisin. Tulevat luterilaisen kirkon papit tutustuvat ortodoksisen kirkon tuleviin johtajiin ns. epävirallisissa vuorovaikutustilanteissa. Myöhemmän yhteistyön kannalta tämä luo hyvät edellytykset ekumeeniseen kanssakäymiseen eri kirkkojen välillä.

Kiistoja ei synny myöskään opintojen sisällöistä tai valta-asemasta, sillä kumpikin laitos on vastuussa itsestään ja omista saavutuksistaan.

- Yleis- ja kieliopinnot ovat molemmilla laitoksilla yhteiset. Sen jälkeen kummaltakin

puolelta löytyvät omat opetussuunnitelmat ja -tarjonnat. Aika samalla lailla opinnot kummallakin puolella rakentuvat. Kummassakin on tehty jako kolmeen eri linjaan. Molemmilta laitoksilta voi valmistua kirkon virkaan ja opettajan työhön. Lisäksi läntiseltä puolelta voi valmistua yleisiin teologin tehtäviin ja ortodoksiselta puolelta opiskella lisäksi kirkkomusiikkia, Kettunen hahmottaa.

Ei kun eteenpäin

Vaikka laitos onkin kehittynyt hurjaa vauhtia, on edessä vielä paljon paranneltavaa.

- Virkakehitys on vielä vaiheessa. Kaikkia tarpeellisia virkoja ei ole vielä edes perustettuna. Lisäksi on tehtävä paljon työtä kansainvälisten suhteiden luomiseksi. Myös kirjasto kaipaa vielä paljon kehittämistä, sillä teologinen kirjasto on teologian tekemisen elinehto, Kettunen korostaa.

TELLERVO UIJAS

HARTAUS

Uskonnollis-siveellisiä mietelmiä 2 (Kyyhkyinen 3/1902)

Oletko nähnyt laineiden välkettä päivän paisteesta? Siinä on ilon ja riemun kuva: laineiden liike on kuin vallaton huvi ja niiden välkkeestä hohtaa viaton ilo. Mutta oletko ajatellut, miten vesi raskaana, syvänä ja synkeänä lepää noiden laineiden alla? Tuo on suuri ja syvä ajatus. Hiljaisella tuulella, hämäränä iltana voisit kuulla syvän meren huokausta sen äänen takaa, jonka pikku laineiden loiskinta synnyttää rannan kivistä.

Oletko ajatellut elämän pinnalla läikkyviä, vallattomia ja viattomuutta säteileviä aaltoja ja elämän pohjalla olevaa syvää ja raskasta huokausta, jonka ääni usein kuuluu pienten ilojen aaltojen keskeltä? Katso, meri kantaa helmassaan kaikki aaltonsa; sekä ne, jotka viattomina aurin-gossa välkkyvät että ne, jotka pimeällä laivoja hukuttavat. Ja hänen helmaansa

ne kaikki vaipuvat leikistä laattuansa, ja kaikki tuo suuren ja hyvän äidin syli yhtä hellästi sulkee.

Katso, elämä kantaa pinnallaan kaikki ilonsa ja intohimonsa, mutta elämän pohjavirtana on raskas kuoleman huokausta ja yhtä hellästi hauta syliinsä sulkee himojen orjan kuin senkin, joka on pienten ja viattomien ilojen lyhyen iän loistanut elämän kauniina kukkana.

Sillä näetkös, suurella merellä puhaltavat suuret tuulet ja siellä nousevat suuret aallot, jotka laivoja murskaavat, mutta rannan lahdelmassa käyvät matalat laineet ja niiden päällä pienoinen pursi huviksensa kulkee. Niin, moni elämän pinnan suurelle ulapalle joutunut kärsii elämän tuulesta, nousee korkeampaan lentoon ja vaipuu alas siellä suurella merellä, mutta se, joka rannan lahdelmassa

pysyy, ei tunne suuren ulapan tuskia, ei nouse yhtä suureen lentoon eikä painu yhtä suurella melulla alas, mutta saa kuitenkin saman levon.

- Sillä elämän pohjavirta on sama ja kulkee samaan suuntaan, ja sen ominainen huokausta kuuluu ihmissydäimestä. Näet iloisia kasvoja, mutta ajattele huokaavaa sydäntä. Näet kukan avaavan teränsä auringolle, mutta ajattele lakastumista. Näet lapsen viattoman hymyn, mutta tiedä, että hän on syntynyt elämään, jonka pohjavirta johtuu kyynelten lähteestä. Ja tämä elämän pohjavirta on kuolema. Ja elämän suuri meri on hauta. Ja elämän suuret tuulet ovat se luonto, jossa on nousuvoimaa ja joka nostaa elämään yksilöt himoinensa ja iloinensa riemunsa lyhyeen viettoon.

Ettäkö opiskelijalehdet pinnallisia?

Ei ainakaan jumaluusopinopiskelijoiden Kyyhkyinen viime vuosisadan alkupuolella. Uuden lukuvuoden kynnyksellä ei liene hullumpi ajatus miettiä, mitä elämällään tekee, mistä on tulossa ja minne menossa. Erään viisaan naisen määritelmän mukaan ”elämä on henkilökohtainen rakastamistehtävä”. Sen tehtävän toteuttamiseen kuuluu paitsi läheisten ihmisten ja ympäristön huomioonottaminen, myös omasta elämästään nauttiminen, itsensä rakastaminen. Riemullista syksyä!

JENNY VAINIO

Uudet pärsät kampuksella

Kyyhkynen kysyi fukseilta:

1. Mistä tulet?
2. Mitkä ovat tunnelmat aloittaa opiskelu?
3. Mitä odotat opiskelulta teologisessa tiedekunnassa?

Antti Lihavainen

1. Espoosta. Matinkylästä.
2. Tosi hyvät. Täällä on tosi jees meininki. Olen ollut ammattikorkeakoulussa opiskelemassa tietotekniikkaa ja se oli hillitöntä tuskaa. Tämä tuntuu luksukselta sen jälkeen.
3. En oikeastaan pistä mitään odotuksia. Surffailen virran mukana. On turha asettaa tavoitteita tässä vaiheessa. Katsotaan, mitä tulee.

Riitta Honkavuo

1. Helsingistä
2. Todella hyvät tällä hetkellä. Tuntuu, että motivaatio on kohdallaan. Väillä olisi halunnut ruveta opiskelemaan jo orientoivalla viikolla.
3. Uskon, että odotukseni tullaan kohtaamaan. Perusmotivaationi on oppia tuntemaan Raamatun alkukielet sekä latina, jotta pääsen itse kiinni alkuteksteihin ja kirkkoisien kirjoituksiin. Systemaattinen teologia ja kirkkohistoria kiinnostavat siksi, että saa kuvan siitä, mistä tullaan ja miten voidaan välttää ne virheet, joita aiemmin on tehty.

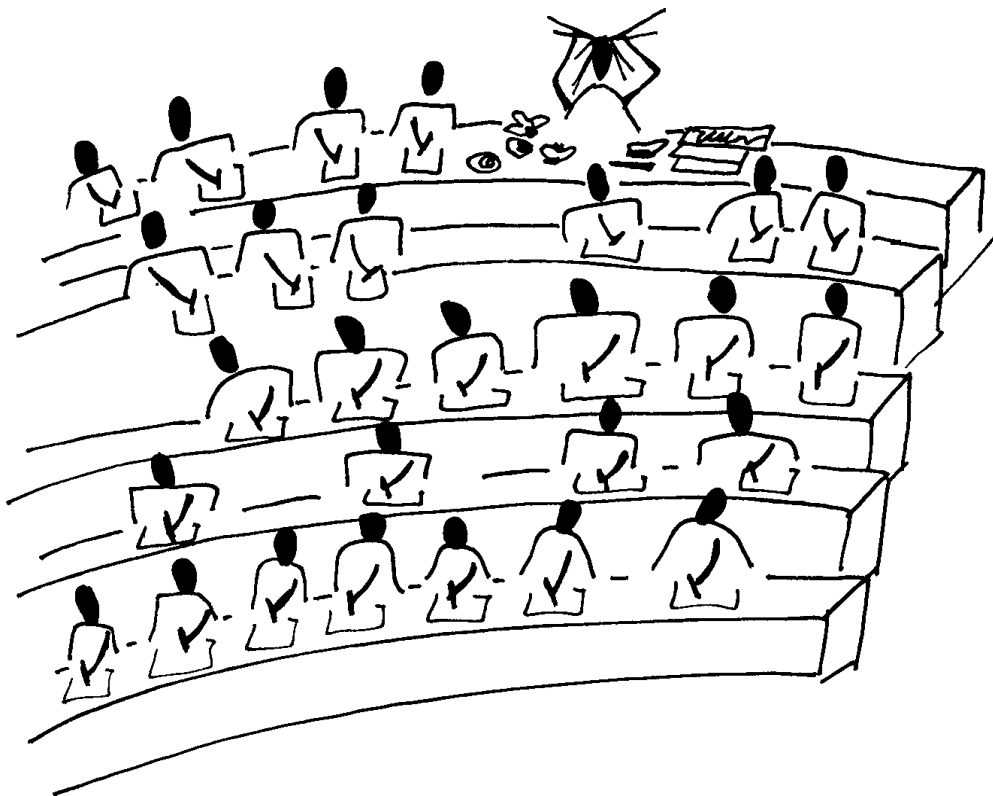

Tiina Onnela

1. Keminmaasta
2. Vaikuttaa tosi mielenkiintoiselta. Paljolti sellaista, mitä olen olettanutkin olevan. Sitten on ollut positiivisia yllätyksiä.
3. Odotan laajaa yleissivistystä, laajaa tietämystä teologian alueelta. Tähän voisi lisätä muita itseä kiinnostavia yliopiston aloja.

Millainen on hyvä tenttivastaus?

Erno Hyvärinen

1. Olen alkuaan Sysmästä. Viimeiset kolme vuotta olen käynyt iltalukiota Turussa.
2. Aluksi oli vaikeaa. Orientaatioviikko oli hyvä. Pääsi heti alkuun tutustumaan paikkoihin ja ihmisiin. Sai kavereita Tutor-ryhmästä. Teologia on kiinnostanut pitkään ja ensimmäisten luentojen jälkeenkin voi vielä sanoa, että tämä on mielenkiintoista.
3. Haluan opiskella mahdollisimman pitkälle. Jos gradusta tulee hyvä, niin mieli tekisi tehdä väitöskirja. On hienoa päästä tutkimaan kiinnostavia asioita ja olemaan sellaisten ihmisten kanssa, joita kiinnostaa samat asiat.

Kysyin tätä ekumeniikan professori Risto Saariselta ja kirkkohistorian dosentti Kaarlo Arffmanilta. Molempien mukaan lukion oppimäärä on hyvä olla hallussa tiedekunnassa opetellun aineksen pohjana. Saarinen itse pärjasi ensimmäisen opiskeluvuotensa hyvän uskonnon-opetuksen avulla hyvin pitkälle. Lukion kirjoja voi lainata kirjastoista. Hän painottaa enemmän soveltamista, ylioppilaskokeen reaalitapaan, varsinkin filosofian tentissä. Filosofian tenteistä voi toki päästä läpi jo hyvällä yleissivistykselläkin. Systemaattisen teologian aineopinnoissa taas tulee osata vastata lähteittäin ja lähteen mukaan, ainakin jos haluaa kolmosen.

- Kirkkohistorian tenttiin vastattaessa vastauksen tulee olla johdonmukainen ja selkeä. Aiheen kokonaishallinta täytyy kyetä osoittamaan, toteaa puolestaan Arffman. Kirjoittajan tulee osata hallita historiallinen ajattelu. Jos aikajärjestystä

kysytään, se on osattava.

- Nimet ja vuosiluvut tulee hallita, mutta pienet virheet sallitaan myös kolmosen vastauksissa. Kakkonen tippuu osien, keskeisten nimien ja käsitteiden hallinnasta sekä vuosilukujen summittaisesta osaamisesta, Arffman paljastaa.

Itse olen kuullut Eero Huovisen sanovan, että parempi lyhyt ja huono vastaus kuin pitkä huono.

SIMO LAMPONEN

A7:lla tapahtuu

Virkakysymykset ovat puhuttaneet kirkollista- ja muutakin lehdistöä koko kesän, ja niinpä Kyyhkynenkin päätti kantaa kortensa kekoon raportoidessaan Aleksanterinkadun kuulumisia. (Ja toisekseen: kesä on teologisen tiedekunnan juorupalstan toimittajalle köyhempää aikaa kuin iltapäiväreportterille konsanaan..)

- Raamatun ja muinaisitämaisten kielten tuore professori Martti Nissinen juhlisti virkaansa elokuun lopussa asiaankuuluvien menoin. Eräidenkin juhluvieraisten todistuksen mukaan ”virvoikkeet ei tahtonut loppua millään”, mikä viivytti kotiinläähtöä huomattavasti.

- Pedagogista patriarkaattia järjestyttää syyskuusta lähtien naisenergia, kun uskonnonpedagogiikan professoriksi valittiin KT, TM Kirsi Tirri ja pedagogiseksi yliopistolehtoriksi KT Laura Hirsto. Luran äitysvapaan ajan virkaa hoitaa FL Katja Hyry.

- Comebackin keskuuteemme on tehnyt dogmatiikan professori Miikka Ruokanen; dogmatiikan assistentti Pauli Annala sensijaan lopetti virkavapaansa eroamalla virastaan. We miss you, Pauli! (ihan oikeasti!)

- Yliopistonlehtorien virantäyttö ei näytä olevan ollenkaan helppoa hommaa. Systiksen kolme lehtoraattia ovat ja pysyvät auki kenties hamaan paruuksiaan; kirkkohistorian laitoksella taas keskustellaan vakavasti siitä, pitäisikö opetusansioita painottaa opetusviran hakijoita arvioitaessa.

- Tiedekunnan hallintopalveluihin kolmoskerrokseen saatiin sentään jo keväällä valittua uutta henkilöstöä – opiskelijoiden elämän kannalta merkittävimpiä tulokkaita ovat kansainvälisten asioiden suunnittelija Mirja Pulkkinen ja opintoneuvoja Antti Laine. Mirja on vahvistuksemme Oulusta, ja Antin kai useimmat jo tuntevatkin..?

Kun papi loppuu h

Huittisten seurakunnan kappalaisen Pete Hokkasen piti sanoa: ”Nyt tuntuu siltä, että täytyy tulla pois saarnastuolista.” Mutta lause jäi kesken ja Hokkanen pyörtyi saarnansa ääreen. Vaikka Hokkanen on mies parhaassa keski-ikässä ja hyvässä kunnossa, hän ei silti ehtinyt ottaa edes tukea ennen pyörtymistä.

- Happi loppui. Ei jaksanut. Se oli pysäytys mulle.

Hokkasellekin pyörtyminen tuli täytteenä yllätyksenä.

- Ei ehdi edes sanomaan, että tulit saarnastuolista alas. Ei sellaista ole aikaisemmin tapahtunut.

Kasvaneet henkiset paineet yhdessä sairastumisen kanssa veivät kappalaiselta jalat alta. Hänen oli aika lähteä sairaalomalalle ja miettimään työtä ja jaksamista loppukevääksi.

Miksi?

Nyt syksyllä Hokkanen on reippaassa kunnossa ja on ehtinyt käsittelemään kevään uupumistaan ja sen syitä.

- Olin yksin töissä pitkään. Toisten papien ollessa poissa jouduin paikkaamaan muiden töitä. Sitten satuin vielä sairastumaan. Jouduin kantamaan liian monia kuormia. Henkiset paineet kasvoivat liian suuriksi. En mennyt ajoissa lääkäriin kun yritin saada työt hoidettua, Hokkanen kuvailee oravanpyörää.

Muiden ollessa lomalla Hokkanen

joutui kantamaan paljon vastuuta. Hänellä ei ollut aikaa tarkkailla omaa jaksamistaan.

- Siinä sen huomaa, että joku pysäyttää sut, jos et sä itse.

- Välillä tässä työssä kokee henkivaltojen välisen taistelun. Kun saarnaat, puhut Sanaa. Sä oot tavallaan taistelija hyvän asian puolesta. Sitten joskus omat henkiset voimavarat ei aina riitä. Sä oot pieni ihminen tekemässä sitä työtä, suuria asioita.

Lähetystyö Huittisissa on käytännössä kokonaan Pete Hokkasen vastuulla. Hän hoitaa tätä työalaansa hautajaisten, kasteiden ja häiden lomassa. Työmäärä on suuri, koska seurakunnalla ei ole lähetyssehteerä. Hokkasen tekemistä ehdotuksista huolimatta lähetyssehteerin virkaa ei ole perustettu työtaakkaa jakamaan. Hokkasen mukaan hyvää tahtoa puuttuu.

- No ainakin minä koen työalasta vastaavana, että lähetystyöhön ei ole haluttu panostaa. Lähetystyö ei ole syyttänyt luottamushenkilöitä, eikä siihen haluta

Ita appi

sijoittaa enempää resursseja.

Kappalaisen aikaa kuluu pöytäkirjojen ja kokouskutsujen kirjoittamiseen. Ase-
telmasta löytyy kuitenkin positiivisiakin
puolia.

- Kun tekee itse kaiken, pääsee hy-
vin työalaan sisälle ja oppii valmiuksia,
joita ei muuten oppisi.

Jaksaminen!

Nykyisin Hokkanen pitää kiinni
vapaapäivistään. Vapaa-aikaa ei vietetä
kirkkoherranvirastossa.

- Mä olen ollut rohkea siinä mie-
lessä, että mä vapaa-aikana pyrin järjestä-
mään jotain virkistystä esimerkiksi tai-
teen ja kulttuurin parissa. Olen yrittänyt
pitää kiinni vapaapäivistä ja lähtenyt
muualle niitä viettämään.

Seurakunnassa vaatimukset kasvavat
ja resurssit heikkenevät. Niiltä työnteki-
jöiltä, jotka ovat töissä vaaditaan enem-
män. Hokkasen mukaan jokaisen papin
jaksamisen kannalta on olennaista pitää
vapaata; on rohkeasti erotettava työ ja
oma aika, vaikka se on vaikeaa.

Hokkanen ei enää yritä täyttää kaikkia
tehtäviään. Aika ja resurssit ovat rajalli-
sia, vaatimukset taas rajattomia. Lähetys-
piirit pyöriivät ja piirien edustajat haluai-
sivat joka viikko Hokkasen vierailulle.
Pitääkö osata sanoa ei?

- Ehdottomasti. Papeista ei tarvitse
tehdä uutta elokuvaa miehestä, joka ei
osannut sanoa ei. Ei nyt joka ilta tarvitse
mennä piiriin.

Kappalainen on laittanut asioita uu-
teen järjestykseen. Kun kaikkea ei voi
hoitaa, on keskityttävä olennaiseen.

- Papin tehtävien hoitaminen on
tärkeämpää. Työalaa hoidetaan siinä si-
vussa.

- Ei ole väliä tekeekö työn hyvin
vai huonosti. Tärkeää on, että työt tulee
hoidettua.

Ammattiaan Hokkanen ei ole kuiten-
kaan vaihtamassa. Hän haluaa ehdotto-
masti pysyä pappina, mutta muistaen
oman jaksamisensa rajat.

- Pitää tuntea itsensä paremmin ja
lähteä siitä liikkeelle. Asiat on resurssoi-
tava oikealla tavalla. Ei pidä yrittää liiko-
ja, eikä liian vähän, vaan sopivasti.

Linkkejä väsymisestä ja jaksamisesta:

[http://www.tyoturva.fi/tietop/
kirkkobarometri.pdf](http://www.tyoturva.fi/tietop/kirkkobarometri.pdf)
www.evl.fi/kkh/ktk/tyotytyty.htm
www.evl.fi/kkh/ktk/sitout.htm
[www.evl.fi/kkh/ktk/uutiset/
huh2002tbtedot.htm](http://www.evl.fi/kkh/ktk/uutiset/huh2002tbtedot.htm)

SAKARI HOSIKE

KUVA: ANNE HÄTÖNEN

Riski mies

Nuorten aikuisten vaikuttamistyöryhmä kampanjoi seurakuntavaalien ehdokasasettelun aikana teemalla ”Ota riski ja sitoudu”. Juha Virta, kolmannen vuoden teologian ylioppilas on valmis ottamaan riskin ja sitoutumaan. Hän on mukana seurakuntavaaleissa Tapiolan seurakunnassa.

Tapaan Juhan loppukesän aurinkoisena päivänä. Lounastamme Portsun UniCafen terassilla lämpimien ilmojen vielä osoittaessaan meille suopeuttaan. Mielessäni on Juhaa varten perustavaa laatua oleva kysymys, miksi. Mikä saa 27 vuotiaan ja naimisissa olevan teologian ylioppilaan karttamaan kotielämää ja kultakalojen hoitoa siinä määrin, että asettuu ehdolle seurakuntavaaleissa?

- Kiinnostus seurakunnan yhteisiä asioita kohtaan sekä niissä palveleminen ja vaikuttaminen. Seurakunta on mahdollisesti tuleva työpaikkani ja on hyvä nähdä sen hallinnollinenkin puoli.

Lahdesta reilut kaksi vuotta sitten Tapiolaan muuttanut Juha on saanut tutustua Tapiolan seurakuntaan, joka on tullut tutuksi etenkin messuihin osallistumisen sekä kesäteologin työn kautta. Kysymykseen erityisistä mielenkiinnon alueista seurakunnassa, Juha nostaa esille rippikoulutyön tärkeyden:

- Kuinka saisi uskon asiat nuorille kiinnostaviksi? Monille nuorille rippikoulu on ainoa ankkuri seurakuntaan, avioliiton ja hautauksen lisäksi. Kun kasteessa on saatu pelastava usko, niin

rippikouluiässä nuori tulee tietoiseksi omasta itsestään ja maailmasta. Seurakunnan tulisi olla läsnä ja tulla todelliseksi nuoren elämässä niin lain ja evankeliumin kuin seurakuntayhteyden ja Jumalan lahjoittaman uskonkin kautta?

Liian suuria haavemaailmoja luottamuselimissä vaikuttamisesta Juha ei kuitenkaan halua maalailla, sillä uudelle ehdokkaalle kaikki on vielä uutta. Nuorten näkökulmien läsnäolo ja mukaantulo keskusteluun on kuitenkin varmasti edesauttamassa nuorille tärkeiden teemojen huomioimista. Luottamuselimissä luodaan pohjaa itse käytännön työlle.

Vaaleissa Juha on ehdolla nuorten aikuisten Nuori viini -listalla.

- On hyvä olla nuorena ehdokkaana nuorten omalla listalla, sillä siten voimme varmistaa, että vaikka en itse pääsis läpi, joku toinen pääsee. On hyvä olla alle 30-vuotiaitakin mukana seurakunnan päättävissä elimissä, sillä missä on se nuorteniltojen jälkeinen seurakunnan

toiminta, jossa nuori aikuinen voisi löytää paikkansa seurakunnassa? Se mitä hallinnollisin keinoin voi asiaa edesauttaa, on aihetta tehdä.

Nuorten aikuisten vaikuttamistyöryhmä on Juhalle melko uusi asia. NAVI-ryhmään hän törmäsi kirkon virallisten www-sivujen kautta etsiessään tietoa seurakuntavaaleista. Ajatukseltaan hän yhtyy NAVIn teemoihin, nuoria pitäisi saada mukaan seurakunnan luottamuselimiin jo yhteydenkin kannalta

- Seurakunnassa on eri ikäisiä ja eri elämäntilanteissa olevia ihmisiä, minkä takia myös luottamuselimissä on hyvä olla kattava edustus seurakuntalaisista. Kun seurakunnassa yhteys toimii suhteessa toisiin ihmisiin ja Jumalaan, tulee myös hallinnon olla avoin kaikenikäisille.

Loppukaneettina Juha kehottaa kaikkia seurakuntalaisia olemaan aktiivisia ja lähtemään uurnille.

- Äänestäkää nuoria ehdokkaita!

TOPI HAARLAA

NAVI-info

NAVI on nuorten aikuisten vaikuttamisryhmä, jonka tarkoituksena on lisätä nuorten osallistumista seurakuntien ja kirkon päätöksentekoon. Seurakuntavaaleissa NAVI kampanjoi nuoria ehdokkaiksi ja äänestäjiksi sekä haluaa tukea nuoria myös vaalien jälkeen.

NAVI toimii Nuorten Keskus ry:n yhteydessä ja työskentelee yhdessä kirkon nuorisotyöntekijöiden kanssa. NAVI-ryhmässä on nuorisoadustajia hiippakunnista ja kristillisistä järjestöistä. Se perustettiin nuorten aikuisten kirkolliskokouksessa 1999.

NAVIn yhteystiedot

pj. Timo Helenius (040-526 8296, timo.helenius@evl.fi)
www.evl.fi/navi/

Yleistä infoa mielellään myös esille seurakuntavaalit 10.-11.11.2002 sekä ennakkoäänestys 28.10.-1.11.
www.evl.fi/vaalit

...ja he lähtivät kaikki äänestämään,
kukin omaan seurakuntaansa...

Priscilla etsii naisteologin profiilia

Kaikille teologeille pappeus ei ole itsestään selvä kutsumus, vaikka seurakuntatyö kiinnostaisikin. Soili Haverinen kertoo vaihtoehtoisesta naisteologitoiminnasta.

Vuosi sitten lokakuussa perustettiin Priscilla-yhdistys. Tällä hetkellä joukossa on mukana nelisenkymmentä naisteologia: opiskelijoita, valmistuneita ja jokunen eläkeläinenkin. Heitä yhdistää oman kutsumuksen etsiminen hengellisessä työssä. Tavoitteena eivät kuitenkaan ole papin liperit.

- Monille yhdistys on ollut kauan kaivattu asia. Toiset ovat tulleet mukaan kysellen, puheenjohtaja Soili Haverinen, 26, kertoo. Soilin mukaan jotkut ovat arvelleet, että yhdistyksessä pitää sitoutua voimakkaaseen naispappeuden vastustamiseen.

- Ei Priscillaa ole perustettu vastustamisen takia, vaan rohkaisuksi ja tueksi niille naisteologeille, jotka eivät voi omantunnonsyistä ryhtyä pastoreiksi.

Pelkkää prosessia

Soili on huolissaan siitä, että monilla naisteologeilla ei ole mahdollisuuksia toteuttaa kutsumustaan. Hän viittaa Kati Niemelän 1999 julkaisemaan tutkimuk-

seen, jonka mukaan teologiseen tiedekuntaan pyrkineistä naisista 20 prosenttia oli jonkin verran kiinnostuneita seurakuntalehtorin tehtävistä. 10 prosenttia tämä työ kiinnosti paljon. Teologisessa tiedekunnassa lehtoreista ei puhuta kuin virallisissa papereissa.

- Priscillassa on tilaa myös niille, jotka vielä kyselevät ja miettivät kutsumustaan. En usko, että kovinkaan monella on tiedekuntaan tullessa kovin selkeät näkemykset tulevaisuudestaan. Prosessia käydään läpi koko opiskeluajan, syksyllä 1996 opintonsa aloittanut Soili pohtii.

Hän pitää yhä hupenevaa lehtorin virkojen määrää ongelmallisena. Virkaa ei ole juurikaan kehitetty naispappeuden toteututtua, vaikka sielunhoito- ja kasvatustyöhön keskittyville teologeille olisi tarvetta seurakunnissa. Kirkon virkakenteen uudistusehdotus, jossa lehtorin virka on osa diakonaattia, saattaa olla askel parempaan suuntaan.

Oikea epäkohta

- Naispappeuden vaatimus nousi aikaan ihan oikeasta epäkohdasta. Naisteologeja ei arvostettu, Soili pohtii vanhemmilta sukupolvilta kuulemaansa. Hänen mielestään naispappeus on kuitenkin väärä vastaus todelliseen ongelmaan.

- Mielestäni virkakysymys on raamatukysymys. Sen ei pitäisi olla tasa-arvokysymys, Soili kiteyttää. Hän uskoo, että naiset ja miehet voivat toimia seurakunnassa erilaisina ja erilaisissa tehtävissä, mutta yhtä arvokkaina.

- Pastorin virka on korotettu korkealle. Asiaa voisi vähän hämmentää. Seurakunnassa on muitakin tärkeitä tehtäviä. Miksi pastoreiden pitää olla seurakuntien monitoimikoneita? Soili kysyy.

Hän on jo pidemmän aikaa ollut opintojensa ohella Helsingin ev. lut. opiskelijälähetysten työntekijänä ja toivoo tekevänsä vastaavaa julistustyötä jatkossakin.

TEKSTI JA KUVA: ANJA RÄMÖ

Opiskelija ja seurakunta?

Lukuvuoden alkaessa erilaiset kristilliset järjestöt pitävät uusien iltoja, joissa haetaan erityisesti fukseja mukaan toimintaan. Maalta tulevalle opiskelijalle tarjotaan ystävyyttä ja tukea. Jokainen tarvitsee hoitavaa vuorovaikutusta ja keskinäistä yhteyttä uudessa ja vieraassa ympäristössä. Järjestöt tarjoavat kaikkea hyvää, mutta ne voivat sitoa opiskelijan samalla omaan ajatusmaailmaansa ja tiedostamattomasti asettaa oman oppinsa hyväksynnän ehdoksi. Järjestöjen työntekijöiden ja aktiivien tulee tuntee vastuunsa. Heikkoja ihmisiä ei saa käyttää hyväksi omien päämääriensä puolesta. Ketään ei pidä alistaa käännätyksen kohteeksi.

Opiskelijat jakaantuvat eri järjestöihin oman taustan ja mieltymysten mukaan.

Opiskelijaseurakunta kokoontuu yhteiseen opiskelijamessuun, mutta siihenpä se taitaa jäädä. Eri järjestöihin ja herätysliikkeisiin pirstoutuneen opiskelijajoukon on vaikeaa löytää yhteistä toimintatapaa. Opiskelijaseurakunnan toimintaa voisi kehittää järjestämällä lisää yhteisiä tapahtumia. Esimerkiksi yhteiset, herätysliikkeiden perinteiden rajoja ylittävät seurat mahdollistaisivat uusia yhteisen hartauselämän muotoja. Opiskelijaseurakunnan elvyttäminen alkaa opiskelijoiden nostamisesta passiivisista opiskelijatyön kohteista itsenäisiksi, vastuullisiksi subjekteiksi, jotka tekevät itse opiskelijatyötä. Työntekijöiden roolina on riittävistä resursseista huolehtiminen.

Opiskelijaseurakunnan suhde kirkkoon on epäselvä. Sekalaista seurakuntaa

tuntuu pitävän kasassa ryhmittäytymisen erilaisten kristillisten aatteiden ja oppien taakse. Teologinen sisällissota kristinuskon tulkinnasta luo identiteettiä epävarmuuden ja neuvottomuuden keskelle. Kirkon kannalta se tuntuu oudolta. Kolmannen uskonkappaleen mukaan seurakunta on yksi, pyhä ja yhteinen. Virkateologiselle kissanhännänvedolle ja muulle vouhottamiselle ei jää sijaa. Ehtoollisessa toteutuva seurakunnan todellinen kommuunio ylittää mielipidekristillisyyden ahtaat raamit.

EINO LIIMATTA

Uskonnonopettaja - tulevaisuuden tekijä

Liity edullisesti opiskelijajäseneksi Suomen uskonnonopettajain liittoon, joka on vuonna 1938 perustettu uskontoa opettavien pedagoginen järjestö, jolla on yli tuhat jäsentä. Jäsenlehti, sijaispankki, materiaalityöpalvelu, koulutustilaisuudet, opintomatkat jne. vievät Sinuakin eteenpäin.

Tarkempia tietoja liitostamme ja sen tarjoamista jäseneduista kotisivuiltamme:
<http://www.suol.fi>

**Tervetuloa
opiskelijatoimintamme kautta
kirkon töihin!**

Seurakuntien Viran- ja
Toimenhaltijain Liitto SVTL ry
Asemamiehenkatu 2
00520 HELSINKI
Puh. 09-2290 0410
www.svtl.fi

PAPINPÄIVÄKIRJA

Vaatimusten paineessa

Tänään on syksy. Kesän heleät päivät ovat jääneet aikakirjoihin ja pohjoistuuli on vallannut alaa. Puuskittain se suhahuttaa puiden oksistojen halki, heittää vilpoiset tervehdyksensä tuikkiville tähdille ja kertoo: kesä on ohi, nyt on minun vuoroni. Ja näin vuorottelevat Suomenniemellä vehreä suvi ja jäätävä talvi. Ovat vuorotelleet jo kauan ennen meitä.

Vuosisadasta toiseen Otavan tähtivyö on katsellut tämän maan tapahtumia, päivästä toiseen luonut valoaan pimenevään iltaan. Sukupolvet ovat vaihtuneet, siementä on kylvetty ja satoa korjattu. Syntymän ihme on herättänyt suurta riemua ja kuoleman hiljaisuus murtanut ihmissydämiä. Ja tämän kaiken yläpuolella taivaan tähtitarhat ovat pysyneet aloillaan.

Luojan käsialan katselu opettaa paljon. Jos en tänään onnistu työtehtävisäni täydellisesti, saan silti luottaa siihen, että aurinko nousee huomennakin, että tänä iltana pikkuauringot vilkuttavat valojaan. Niin moni asia pysyy, vaikka minun elämäni tuntuisi luhistuvan. En ole

maailman napa. Suurin osa maailman ihmisistä ei edes tiedä, että olen olemassa! Kaikki on suhteellista.

Olen tuhansia ja taas tuhansia kertoja yrittänyt pohtia, miten löytäisin elämäni rennon otteen. Miten löytäisin papin työhön siunatun levon, jossa luovuus saa vallata alaa? Niin monia päiviä, hetkiä ja vuosia on mennyt tuskaisessa pingottamisessa. On täytynyt yrittää ja jännittää ja taas yrittää ja jännittää. Joka lihas on ollut niin kuin viulunkieli, äärimmilleen venytetty, aivot ovat yrittäneet tehdä työtä silmäluomien jo painuessa suloiseen uneen. Mistä löytää mieli, joka lepää, vaikka se on valveilla?

Papilta vaaditaan paljon. Vaaditaan kykyä muuntautua kulloisenkin tilanteen edellyttämällä tavalla. Vaaditaan kykyä puhua eri tilanteissa, eri ikäisille ihmisille. Vaaditaan kykyä asettua toisen ihmisen asemaan ja kuunnella häntä herkeämättä. Vaaditaan kykyä organisoida, johtaa, esiintyä, tehdä nopeita päätöksiä. Vaaditaan kykyä työntää kaikki omat murheet ja kysymykset taustalle ja keskittyä vain tähän nimenomaiseen henki-

lööön ja hänen asioihinsa.

Suurin ongelma on kuitenkin se, että ei vain ulkopuolinen maailma vaadi, vaan ennen kaikkea pappi vaatii itse itseltään. Jos en ole tuota ja tuota, olen huono pappi.

Kuka sitten on hyvä pappi ja kuka huono? Ensinnäkin kaikki papit ovat syntisiä, niin kuin muutkin ihmiset. Siksi kaikki papit ovat olemukseltaan huonoja, epätäydellisiä ihmisiä. Hyvä pappi onkin mielestäni se, joka tunnustaa tämän ja luottaa siihen, että hänen Herransa korjaa kyllä hänetkin talteen. Pappi on erotettu julistamaan syntiselle ihmis-kunnalle ja samalla itselleen sanomaa siitä, että epätäydellinen ihminen tehdään täydelliseksi Kristuksen yhteydessä. Siksi hyvä pappi puhuu mahdollisimman vähän itsestään ja mahdollisimman paljon Kristuksesta. Pappi on palvelija, mutta Kristus on Herra. Suuri vahinko tapahtuu silloin, kun papista tulee herra ja Kristuksesta vain hänen ratsuhevosensa.

Olenko hyvä vai huono? Riitänkö? Ei papin tarvitse riittää, sillä Kristus riittää. Rentous löytyy siitä, että minä annan Kristukselle tilaa työssäni ja siirryn seuraamaan vierestä kuinka hän alkaa toimia.

PAIMENPOIKA

VANHA JÄÄRÄ

Kaikille kivaa, ei pelkoa helvetistä

Seurakunta on siellä, missä Jumalan sana puhtaasti julistetaan ja sakramentit oikein toimitetaan. Tämä on yksi, muttei ainoa ja todellakaan kaiken kattava, määritelmä kristillisestä seurakunnasta. Seurakunta siis pitää kiinni Raamatun mukaisesta opista, jonka mukaan se myös haluaa opettaa. Sakramentteja se ei pyri ainoastaan toimittamaan, vaan toimittamaan ne oikein. Tämähän vähintäänkin tarkoittaa Kristuksen säätämystä kiinni pitämistä. Suomalaisessa kirkollisessa kulttuurissa kristillisestä seurakunnasta on tullut pareminkin huvittelukeskus ja ohjelmatoimisto. Ohjelma ei saa kuitenkaan olla sellaista, että se saattaisi tuntua jostakin pahalta.

Mainoslauseena modernille seurakun-

nalle kelpaisi vaikkapa: Kaikille kivaa, ei pelkoa helvetistä! Ajatellaan, että suvaitsevaisuudella saavutetaan kaikki ihmiset. Toisin kuitenkin on. Kaikki eivät lähde mukaan tällaiseen, vaan haluavat kirkolta pitäytymistä klassiseen oppiin mm. kristologisissa kysymyksissä. Toiset uskovat vielä ihan oikeasti, että on olemassa taivas ja helvetti. Ehkä jo useimmille on olemassa vain taivas, jos sitäkään. Mutta eipä ihminen ajatuksillaan saa katoamaan helvettiä ja esim. Jumalan käskyjä. Niiden olemassolo ei ole uskon asia. Ne ovat olemassa. Eri asia on sitten, kuinka ihmisen käy. Seurakunnan perustehtävä - ja tietyssä mielessä ainoa tehtävä - on julistaa evankeliumia, jotta ihmiset pääsisivät taivaaseen. Mutta kuinka voivat ne papit, jotka eivät usko edes keskeisiin

kristillisen opin kohtiin, julistaa evankeliumia syntisille sielujen autuudeksi. Monesti pappien opillinen tietämys on sen verran huonolla tolalla, että niinköhän jää sakramenttien oikea toimittaminenkin hoitamatta. Voikohan kukaan enää päästä taivaaseen?

Kastetut tarvitsevat nimittäin ravintoa ja pelkäänpä pahoin, että se jää monessa paikassa saamatta. Ei auta ihmistä taivaaseen pelkkä yhdessäolo ja vailla pohjaa olevat puheet Jumalasta, joka hyväksyy kaiken. Tarvitaan siis oikeaa seurakuntaa, jolla on oikeita paimenia ja halu sitoutua Jumalan sanaan. Mistähän sellaisen seurakunnan löytäisi?

VANHA JÄÄRÄ

SINUN TUKENASI OPIKELUSSA JA TYÖELÄMÄSSÄ!

Suomen kirkon pappisliitto on pappien, lehtoreiden, teologian maistereiden ja kandidaattien sekä teologian opiskelijoiden ammattijärjestö. Jäsenenä on mm. yli 90 % maamme papistosta ja 1000 opiskelijaa.

Jäsenetuna saat Crux-lehden kotiisi.

Jäsenasioissa soita p.150 26 53.

Sähköposti:

suomen.kirkon@pappisliitto.fi
tai etunimi.sukunimi@pappisliitto.fi
Kotisivu: www.evl.fi/jst/pappisliitto/

Opiskelijoille liiton jäsenyys on ilmainen!

Lähetys
sanomat

Matkalippusi...

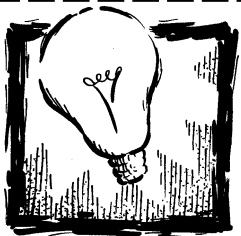
SUOMEN
LÄHETYSSEURA

-Lähetys- ja Suomen Lähetysseuran
kehitysyhteistyön mukana yli 20 maassa.
aikakauslehti- Opiskelijahinta 28 e / 11 nroa
(Normaalihinta 40 e)
Tilaukset: Suomen Lähetysseura
(09) 129 7317
www.mission.fi

**Raamattuja yli sadalla eri kielellä.
Tervetuloa tutustumaan www.bible.fi**

Suomen Piipiasseura
Kauppiaankatu 7, PL 173, 00161 Helsinki
Puhelin (09) 669 684, Faksi (09) 625 719, myynti@bible.fi

Älä tyydy mumisemaan käytävillä, vaan kirjoita oma mielipiteesi Kyyhkyseen! Voit toimittaa viestisi joko sähköpostilla osoitteeseen tyt-kyyhkynen@helsinki.fi tai paperilla TYT:n toimistoon Aleksin 2. kerrokseen.

Palautetta Kyyhkysessä voit antaa myös netissä
<http://www.helsinki.fi/jarj/tyt/kyyhkynen>

Vastine

PYHÄN RAAMATUN UUDEN MAAILMAN KÄÄNNÖS

Ronja Venesperi kirjoitti Kyyhkyseen (2/2002) artikkelin Pyhän Raamatun Uuden maailman käännöksestä. Kirjoittaja sanoi Uuden maailman käännöksen olevan suhteellisen helppolukuinen, mutta artikkeli sisälsi myös asioita, joista osan haluamme tässä oikaista.

Vaikka Jehovan todistajat pääasiallisesti käyttävät Pyhän Raamatun Uuden maailman käännöstä, niin me arvostamme ja käytämme kaikenlaisia raamatunkäännöksiä, myös vuoden 1938 kirkkoraamatua, jota pidämme yleisesti ottaen varsin hyvänä käännöksenä. Sen melko kirjaimellinen käännöstapa on monissa suhteissa samantapainen kuin Uuden maailman käännöksen. Myöskin käytämme kirkkoraamatun vuoden 1992 laitosta, joka näyttää olevan vapaampi Raamatun käännös kuin vuoden 1938 kirkkoraamattu. Niinpä Venesperän väite, että Jehovan todistajat pitävät vuoden 1992 käännöstä saatanaalisena ja lähes nimenomaan suunnattuna Jehovan todistajia vastaan on meistä yllättävä eikä pidä paikkaansa.

Kirjoittaja tarkastelee myös artikkelissaan Luukkaan 23:43:a ja siinä olevaa väli-merkkien käyttöä. Tuossa raamatunkohdassa Jeesus sanoo vieressään olevalle pahantekijälle Uuden maailman käännöksen mukaan seuraavasti: ”Ja hän sanoi hänelle: ”To-
 tisesti minä sanon sinulle tänään: sinä tulet olemaan kanssani paratiisissa.”

Alkuperäisessä kreikkalaisessa tekstissä-

hän ei ollut väli-merkkejä. Nykyisen kaltaiset väli-merkit yleistivät vasta 800-luvun tienoilla. Siksi väli-merkit riippuvat tietenkin siitä, mitä kääntäjä ymmärtää Jeesuksen tarkoittaneen.

Monissa Raamatun käännöksissä tämän jakeen sanan ”tänään” eteen pannaan kaksoispiste (tai pilkku), jolloin annetaan se kuva, että pahantekijä pääsi paratiisiin tuona samana päivänä. Muualla Raamatussa ei kuitenkaan tueta tätä ajatusta. Esimerkiksi Jeesus itse oli kuollessaan haudassa kolmanteen päivään saakka, minkä jälkeen hänet herätettiin kuolleista ja nousi 40 päivää myöhemmin taivaaseen. (Apostolien teot 10:40; 1. Korinttilaisille 15:20; Kolossalaisille 1:18). Jeesus ei käyttänyt sanaa ”tänään” kertoakseen, milloin pahantekijä pääsisi paratiisiin, vaan kiinnittää huomiota ajankohtaan, jolloin tuo lupaus annettiin. Niinpä eräät muutkin käännökset, esim. J. B. Rotherhamin kääntämä The Emphasised Bible, ovat tämän jakeen väli-merkeistä samaa mieltä Uuden maailman käännöksen kanssa. Saksalainen raamatunkääntäjä L. Reinhardt sanoo Luukkaan 23:43:n alaviitteessä: “[Useimmat raamatunkääntäjät] käyttävät nykyään tässä jaksossa väli-merkkejä epäilemättä väärin ja tavalla, joka on täysin vastoin Kristuksen ja pahantekijän koko ajattelutapaa. – [Kristus] ei varmaankaan ymmärtänyt paratiisia jonkinlaiseksi kuolleiden valtakunnan alaosastoksi, vaan pikemminkin maallisen paratiisin ennallistukseksi.”

Venesperi asetti Uuden maailman käännöksen kääntäjien kielitaidon kyseenalaiseksi ja totesi, että kääntäjien nimiä ei ole annettu julkisuuteen. Hän kysyy: Voidaanko näin ollen edes puhua vakavasti otettavasta raamatunkäännöksestä?

Uuden maailman käännöksen kääntäjät ovat halunneet, että käännöstä arvioidaan sen omien ansioiden perusteella ja siksi he eivät halua nimiään julkisuuteen. Tällaisen

käytännön ovat jotkut muutkin raamatunkäännöskomiteat omaksuneet.

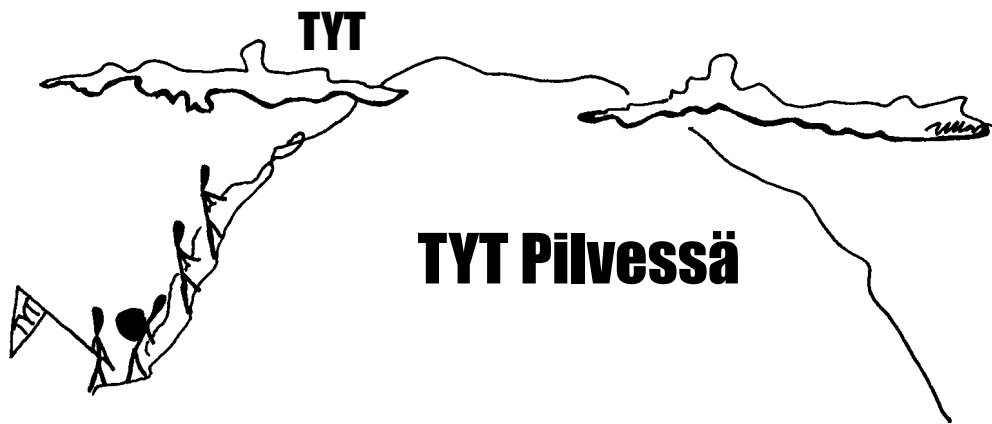
Monet Raamatun alkukielten tuntijat ovat esittäneet arvostavia lausuntoja Uuden maailman käännöksen suhteen. Hebrean ja kreikan tuntija Alexander Thomson kirjoitti: ”Käännös on ilmeisesti taitavien ja älykkäiden oppineiden työtä, ja he ovat koettaneet tuoda esiin niin paljon kreikkalaisen tekstin täsmällisestä merkityksestä kuin englannin kieli pystyy ilmaisemaan.” (The Differentiator, huhtikuu 1952, s. 52–57.)

Samoin Israelissa toimiva professori Benjamin Kedar sanoi Uuden maailman käännöksestä vuonna 1989: ”Heprealaiseen Raamattuun ja käännöksiin liittyvissä kielitieteellisissä tutkimuksissani silmäilen aina välillä englanninkielistä nimellä ’New World Translation’ [eli Uuden maailman käännös] tunnettua käännöstä. Tällöin on joka kerta vahvistunut se vaikutelmani, että tämä teos pyrkii rehellisesti mahdollisimman tarkkaan tekstin ymmärtämiseen. Se todistaa alkukielen vankasta tuntemuksesta ja siirtää sen kirjallisen viestin ymmärrettävälle kohdekielelle etäntymättä tarpeettomasti hebrean kielelle ominaisesta rakenteesta. – Jokaiseen kielelliseen ilmaukseen liittyy jossain määrin moniselitteisyyttä, joka tarjoaa liikkumatilaa tulkinnalle tai kääntämiselle; sen tähden voi kielellinen ratkaisu kussakin tapauksessa jäädä kiistanalaiseksi. En ole kuitenkaan koskaan todennut ’New World Translation’ –käännöksessä tarkoituksellista aikomusta lukea tekstistä jotakin sellaista, mitä siinä ei ole.”

Pyhän Raamatun Uuden maailman käännöstä on painettu yli sata miljoonaa kappaletta ja se on julkaistu kielillä, joita puhuu yli kaksi miljardia ihmistä. Niinpä Uuden maailman käännös on yksi maailman levinneimmistä Raamatuista. Miljoonat muut ihmiset kuin Jehovan todistajat hyötyvät tästä täsmällisesti ja suurelta osin kirjaimellisesti tehdystä Raamatun käännöksestä, joka on käännöstapa, mikä ehkäisee vääristämistä Raamatun sanomaa.

Raamattu on tärkein julkaisu ihmiskuntaa varten. Se on myös kaikkien aikojen menekkiteos. 2. Timoteukselle 3:16 toteaa: Koko Raamattu on Jumalan henkeyttämä ja hyödyllinen... Olemme iloisia siitä, että meillä on raamatunkäännöksiä, joiden avulla voimme tulla tuntemaan Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen ja voimme saada ohjeita arkipäivän elämää varten sekä tietoa siitä, mitä tulevaisuus tuo tullessaan maapallolle ja sen päällä elävälle ihmiskunnalle.

JEHOVAN TODISTAJAT/TIEDOTUSOSASTO

SKS – KIRJASI MERKKI

Ilkka Taitto
GRADUALE ABOENSE

Näköispainos Suomen keskiaikaisesta laulukirjasta Suomen musiikin perusteos, jossa gregoriaanisten sävelmien kauneus ja nuottikirjoituksen linjakkuus yhdistyvät kokonaisvaltaiseksi taide-

teokseksi. Teos kaikille vanhan musiikin ja kirjallisuuden ystäville. 115,-

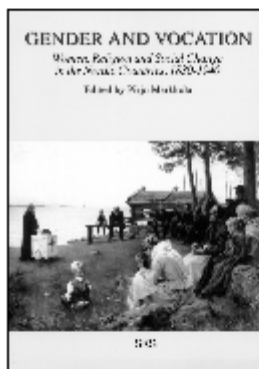

Tuomas Heikkilä –
Maiju Lehmijoki-Gardner
KESKIAJAN KIRKKO
Uskonelämän muotoja läntisessä kristikunnassa

Yleisteos katolisen keskiajan uskonnollisen elämän eri muodoista. Kirja kertoo keskiajan kirkon vaiheista myöhäisantiikista uuden ajan alkuun. 26,-

Pirjo Markkola
SYNTI JA SIVEYS

Naiset, uskonto ja sosiaalinen työ Suomessa 1860 – 1920
Kristillissosiaalisen työn historia kertoo, miten naisten uskonnolliset yhdistykset nostivat esiin ja ratkoivat yhteiskunnallisia ongelmia. 28,-

Pirjo Markkola (toim.)
GENDER AND VOCATION
Women, Religion and Social Change in the Nordic Countries, 1830 – 1940
Artikkelikokoelma muodostaa katsauksen naisten uskonnollisuuteen Pohjoismaissa pääteemanaan kutsumus ja sukupuoli. 26,91

Kirjamyymälä avoinna arkisin
ma–to klo 11–17, pe klo 11–16
p. 09-131 23 216, faksi 09-131 23 218
kirjamyynti@finlit.fi • www.finlit.fi

OPISKELIJOILLE -10% SKS:N KIRJAMYYMÄLÄSTÄ.

Fuksiviikko läheni loppuaan. Viimeisenä sunnuntaina ennen luentoja TYT järjesti matkan Suomenlinnaan. Aurinkoisella merellä parinkymmenen opiskelijan ryhmä matkasi kohti Suomenlinnaa tavoitteenaan nauttia viimeisestä opiskeluhuolista vapaasta viikonlopusta.

Retken henkeen kuului piknikin nauttiminen nurmella ja toisiimme tutustuminen. Mukana oli jonkin verran kansainvälisiä opiskelijoita. Yhdessä yritimme keksiä itseämme kuvaavia kasveja auringonkukasta orjantappuraan.

Kunnon retken kuuluivat tietenkin erilaiset leikit. Oma hauskuutensa oli leikkien selvittäminen koko joukolle, sillä variaatioita löytyi useita. Jotkut leikit olivat kansainvälisiä, ilmeisesti myös niihin liittyvä sähläminenkin – kaikilla oli hauskaa.

Kesken Alias -pelin alkoi tuulla kummasti. Koko Suomenlinnan ja Kustaanmiekkan peitti sateen sumu. Hiukset kostuivat ja näkyvyys laski huomattavasti. Olimme sananmukaisesti pilvessä. Huviveneilijöitä eksyi Kustaanmiekkaan ja risteilyalukset jouduttiin pitämään satamassa. Siitä huolimatta yritimme sitkeästi esittää pantomiimeja esimerkiksi sanoista merilevä, kiitorata, tango sekä kirjailija. Muutamat turistit kääntyivät katsomaan huutoamme.

Aikaa myöten ryhdyimme ajautumaan kohti lauttarantaa. Osa porukasta pääsi lauttaan, osa ei. Jäljelle jäänyt joukko söi sitteen jäätelöä rannassa ja suunnitteli tulevia. Edessä oli arkinen aherrus, mutta mieli on kevyt.

RONJA VENESPERÄ

Tervetuloa taas sorvin ääreen kesälaitumilta!

TYT:ssä syksyä on jo käynnistetty sekä perinteisin että uusin menoin. Ajankohtaisimpia tulevia tapahtumia ovat **8.10. hiippakuntavierailu Ouluun** sekä **30.10. Lapuan piispa Jorma Laulajan vierailu** tiedekunnassamme. Ouluun lähtijöiden tulee ilmoittautua pikaisesti tiedekunnan opintotoimistoon, kun taas Jorma -piispaan voit tulla tutustumaan klo 15.30-17.30 A7:n Tiede-

Aika Juhlia?

Eurooppa tulvii vedestä, muu maailma ihmisistä. Yksi suunnittelee joukkotappoaseita, toinen taas tappavansa joukolla ensimmäisen. Maanteillä muutaman minuutin ajansäästö on tärkeämpää kuin turvallisuus, yhteiskunta säästää sairaanhoidosta eikä rakennustöistä – kuka tällaisena aikana haluaa juhlia? Eikö se olisi kuin kuulun kalliolaisyhtyeen laulussa: ”Juhlitaan kuin dinosaurukset / kunnes seuraava komeetta kohdalle jysähtää?”

Mitä se pj nyt saarnaa?

Maailman pahuuden pohtimisen ymmärtänee (eikös se ole kaiken vakavasti otettavan kirjallisuuden aihe?), mutta miksi kirjoitan juhlimisesta? Koska tsaari Nikolain aikana v.1853 perustettu ylioppilastiedekunta on yhä olemassa, täyttää ensi helmikuussa 150 vuotta, ja aikoo juhlia näyttävämminkin kuin koskaan ennen. Ja teologi, tuo omatunnon olento, pohtii onko se oikeutettua.

Jos vuosilukua katsotaan, on juhlan syy selvä – olemmehan jopa vanhempi kuin HYY. Jos ajatellaan järjestön toimikuvaa, vapaaehtoista edunvalvontaa ja jäsenistön palvelua, ei kukaan myöskään voine kieltää työn olevan ilon arvoista. Mutta entä jos katsotaan vielä syvem-

mälle, kuten teolookeilla tapana on? Onko juhliminen tällaisena aikana dinosaurumaista?

Juhliva teologi = dinosaur / thesaurus?

Yllättävä vastaukseni omaan edelliseen kysymykseeni on ”Ei” – jos juhla on kohtuudesta syntynyt. Sillä jos juhlimista tarkastellaan maailman pahuudesta käsin ja ollaan loogisia, on vain kaksi vaihtoehtoa: se ettei juhliin ole koskaan oikeutusta – tai että niihin on periaatteessa (eli kohtuudella) aina oikeutus. Teologin ammattitaitoon, työnkuvasta huolimatta, kuuluu sen kärsimyksen tiedostaminen, joka on liittynyt jokaiseen maailman aikaan. Kerran on rutto, toisella sota, kolmannella vedenpuute; elämän perustila ei ole hyvinvointi vaan puute ja kärsimys. Armageddon ei ole teologille yllätys – hän tietää että komeetta jysähtää kohdalle ennemmin tai myöhemmin, tavalla tai toisella. Tämä ei saa aiheuttamaan turmiollista maailmanpakoa, mutta ei myöskään ilotonta kieltäymystä; uskon että hymy saa aina aikaan enemmän hyvää kuin jurutus.

Uskallanpa jopa sanoa, että juhлива teologi on thesaurus, aarre: vaikka hän tuntee jotain kärsimyksestä, hän ei masennu tai tyystin vakavoidu vaan säilyt-

tää kyvyn nauraa ja iloita. Kirkon väelle tämä on myös kysymys evankeliumista: jos todella olemme vapautetut, eikö sen tulisi antaa ilo työnteon keskelle? Osuva on C.S.Lewis'n Paholaisen kirjeopisto -kirjan kohta, jossa vihtahousut nimeävät aidon ilon heille täysin hyödyttömäksi.

Kuka tekee juhlan?

Paitsi kaikkien teologian opiskelijoiden, nämä ovat samalla myös ennen kaikkea aktiivisten opiskelijoiden juhlat: heidän jotka kautta aikojen ovat uhranneet aikaansa yhteiselle hyvälle. Ja tälläkin on yhteys edellä tehtyyn pohdintaan: sillä jos haluaa todella vaikuttaa ongelmiin, on se pakko tehdä yhdessä. Miljoonien joukosta yksi ääni ei kuulu juuri mihinkään, mutta yhdessä muiden kanssa se voi tunkeutua massan läpi - oli sitten kyseessä sosiaalinen epäkohta tai pienemmässä mittakaavassa epäreilu opintoihin liittyvä asia.

Paljon on suunniteltu, nyt on paljon tehtävää: Sinäkin mahdut mukaan tekemään juhlia, jos tahdot. Viesti sähkö-

postiin tai toimistoon, ja olet mukana: harvoin on tarjolla näin monipuolisia tehtäviä. Nyt ja helmikuussa – Tervetuloa!

PANU PIIKALA

kuntasaliin. Voit myös orientoitua suunnitteilla oleviin Sielunvaellus – vaellukseen sekä TYT-risteilyyn, jonka perinnettä ollaan taas elvyttämässä henkiin!

Säännöllisen toiminnan peruspilarit eli vesperit ja tenttikahvit ovat käynnissä. Tuomiokirkon kappelissa (itäisempi sivurakennus) voit osallistua **TYT:n vespereihin** JOKAISENA arki-iltana klo 17. Voit myös ilmoittautua pitämään vespereitä – tarkempia tietoja spirituaaliteettisihhteereiltämme (jaakko.linko@helsinki.fi ja jari.a.pulkkinen@helsinki.fi). **Tenttikahvit** järjestetään TYT:n olkkarissa joka perjantai klo 10.30 alkaen riippumatta siitä onko silloin tenttiä vai ei.

Toivottavasti jo tiedätkin, että ensi vuonna on **TYT:n 150. juhlavuosi**. Juhlaviikon runko on jo tiedossa ja se näyttää seuraavalta: 2.2. Juhlamessu Tuomiokirkossa ja hyväntekeväisyyskonsertti illalla, 3.2. Juhlanäyttelyn avajaiset Kansalliskirjastossa, 4.2. TYT-päivä ja varjovuosisjuhlat ja 7.2. Suuri iltajuhla Vanhalla Ylioppilastalolla sekä iltajuhlien jatkot. Jatkoille tulee bändiksi joko Kwan, Hemmabeast tai Jean S., mikä ratkaistaan äänestämällä. Äänestys ei tätä kirjoitettaessa ole vielä ratkennut, mutta kun lehti putkahtaa ulos, on tulos jo nettisivuillamme. Juhlaviikosta on tulossa hieno ja ainutkertainen tapahtuma. Ole siis valppaana, kun asiasta tiedotetaan tarkemmin ja lippuja iltajuh-

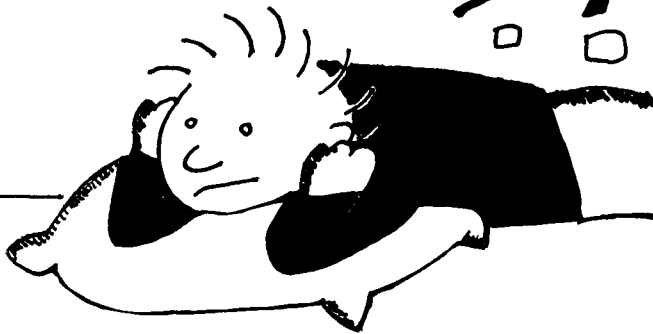
laan aletaan myydä.

Tarkempaa tiedotusta luvassa perinteisiä kanavia myöten eli sähköpostilistalta, nettisivuilta (<http://www.helsinki.fi/jarj/tyt/>) sekä A7:n toisen kerroksen ilmoitustauluilta ja olkkarista. Tiedotuslistalle voit liittyä lähettämällä osoitteeseen majordomo@helsinki.fi viestin, jonka otsikon jätät tyhjäksi ja viestiksi kirjoitat subscribe tyt-tiedotus oma.osoite@helsinki.fi. Osallistu myös nettisivuillamme käytävään debattiin ajankohtaisista aiheista (TYT:n turinat – nettifoorumi). Nämä eväät tuovat toivottavasti valoisia hetkiä pimenevään syksyyn!

mökö

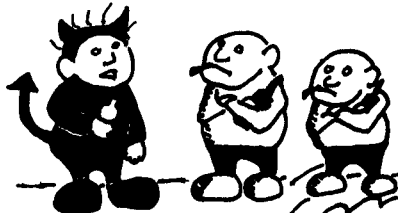
III-02

ja perjantai

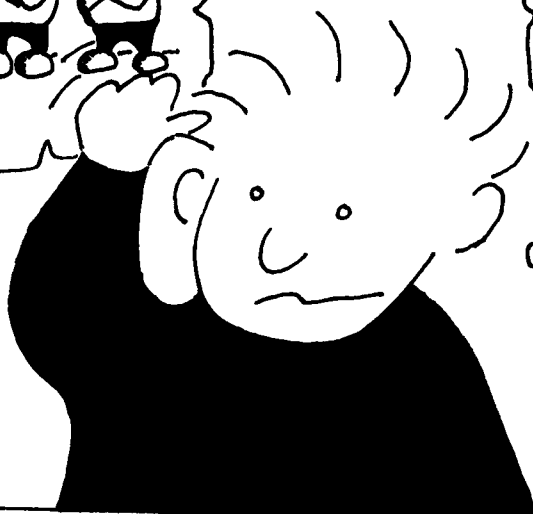

MITÄHÄN SITÄ TAAS
TEKISI TÄNÄ
ILTANA?

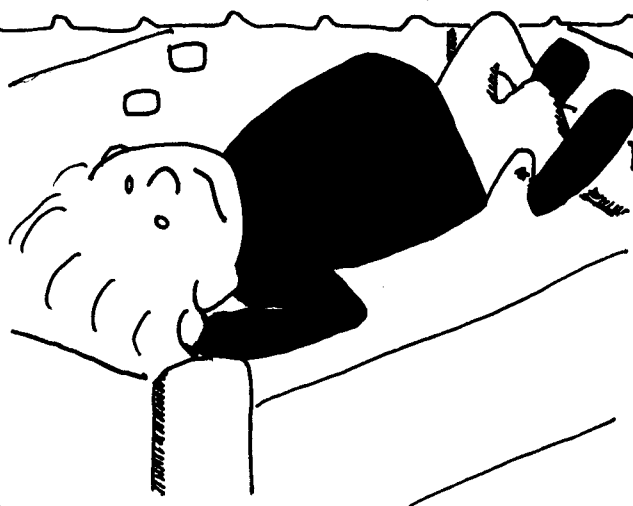
JAMI & JYKÄHÄN PYYSI
MUA NIIHIN BILEISIIN...

...JA MIKKA NUORTEN-
ILTAAN.

EN VOI TEHDÄ KUMPAAKIN...
HUMALASSA NUORTENILLASSA
TAI RYPPÄÄMÄSSÄ JEESUS-
TELUN JÄLKEEN? EI TOIMI.

MYÖHEMMIN SAMANA
ILTANA.

VIINI ON VII-
SASTEN JUOMA
JA RAAMATTU
PARAS PEKKARI!